

му се искаше, и се радваше. Очитѣ му гледаха похотливо жената.

Тя си спомни тоя погледъ отъ деня на чая и съ предусѣщането на близка опасностъ помжчи се да я избѣгне.

— Да, Ася го нѣма въ кжщи. Той ще се радва да дойдете пакъ. Азъ ще му кажа. Заповѣдайте довечера напимѣръ съ госпожата.

Тя бѣше съвсемъ сама въ кжщи. Слугинята нѣмаше да се върне до вечерята, и Ася не можеше да се очаква по-рано.

— Ахъ, ласкаво се усмихна Здравевъ, нима нѣма да ме поканите.

Тя бѣше по домашна роба съ широко деколте и безъ ржкави. Неговиятъ погледъ не се отмахваше отъ съблазнителната, розова плътъ. Въпросътъ му я смути. Нима наистина можеше да не го покани? Помжчи се да се усмихне и като пристжпи до кабинета, чиято врата отвори, тихо каза:

— Заповѣдайте!

Той бързо влѣзе.

— Ето, това се казва да си изпросишъ нѣщо.

Тя му показа де да седне, и безъ да влѣзе въ стаята, се извини:

— Азъ ще отида да ви направа едно кафе.

Отиде въ кухнята и замаяна започна да търси приборитѣ за кафе. Тя бѣше увѣрена, че Здравевъ знае всичко за Ася. Нима никога не го е срѣщалъ, или отъ никого не е чулъ? Страхуваше се че гостътъ знае и за часоветѣ, въ които съпругътъ отсжтствува